

Sjette afsnit (Verdensaltets guddom) – Kapitel 3 (Guds bevidsthedsfornyelse) – lektion 91

Guddommen og verdensaltets grundtone

6.27.

Vi kender sikkert alle det gamle ord, der siger, at der ikke findes noget nyt under solen, og som man skulle tro i det mindste havde gyldighed for guddommen. Men faktisk begynder vi at se, at det ikke passer helt og simpelthen ikke kan passe. For hvis der intet nyt var og/eller er i Guds livsoplevelse, hvordan skal han/hun så kunne holde sin evige tilværelse ud? En sådan situation vil jo være ensbetydende med ulidelig trivialitet og kedsomhed, dvs. en tilstand, som på ingen måde har mulighed for at tilskynde til skabende udfoldelse i nogen som helst retning. For til hvilken nytte denne skabende udfoldelse? -Imidlertid er verdensaltet i allerhøjeste grad skueplads for skabelse, og dette, i forbindelse med vor forståelse af kontrastprincippet, nødvendige betydning for al livsoplevelse overhovedet, siger os, at ikke blot gudesønnens, men også guddommens livsoplevelse må rumme tiltrækningsmomenter. Også her må med andre ord kontrastprincippet antages at virke -såvel med hensyn til udløsning af statiske som dynamiske kontrastvirkninger. Og tager vi omfanget af Guds samlede sansekapacitet samt omfanget af den guddommelige erfaring, viden og visdom i betragtning, da har vi lov at slutte, at kontrastprincippet endog virker overordentligt effektivt, udsøgt og raffineret.

6.28.

Det fortælles om en af renæssancens store mesterviolinbyggere, at han, når et nyt instrument var blevet færdigt og skulle prøvespilles for første gang, forinden iførte sig sine bedste klæder og gik til messe. At høre det nye instruments toner og derigennem erfare dets "sjæl" og karakter var for denne erfarne mester en hellig handling, der hver eneste gang hensatte ham i den allerhøjeste grad af spænding og forventning, og som han på den smukkeste måde søgte at forberede sig til. Og han elskede altid sit sidste arbejde mere end nogen af de tidligere.

I virkeligheden fortæller denne lille anekdote noget overordentlig væsentligt om den guddommelige tilværelse og om Guds forhold til sine skabelsesprojekter. Bl.a. røber den noget om det generaltankeklima, der som en slags grundtone gennemsyrrer det ganske verdensalt, idet Gud som skaber betragtet naturligvis ikke nærer mindre kærlighed til sine frembringelser, end den gamle mesterviolinbygger gjorde til sine. Det så meget mere, som de guddommelige skabelseshandlinger jo dybest set er rettet mod Gud selv i dennes evige stræben efter det yderste behag.

Nævnte generaltankeklima bag skabelsen af de guddommelige "kunstværker" kan altså kun være ren kærlighed og dermed præget af følelse, intelligens og intuition i en højere, afbalanceret enhed. Og kendetegnet for, at verdensaltets grundtone virkelig ér kærlighed, er ifølge Martinus, at samtlige verdensaltets skabelsesprocesser i deres slutfacet er til udelt glæde og velsignelse for alt og alle, som berøres af dem -det vil i sidste instans sige Gud selv. Og heraf ses det, at Gud ikke alene er alvidende og almægtig, men også alkærlig. Nemlig kærlig mod sig selv og dermed også kærlig mod samtlige gudesønner i verdensaltet.

6.29.

Men hvordan kan dette bringes til at harmonere med forekomsten af "mørket" i verden -altså

forekomsten af den mørke verdensmorals udfoldelseszone der jo til en vis grad er sammenfaldende med det såkaldt sekundære område af Guds bevidsthed?

For at forstå dette er det nødvendigt at se lidt nærmere på de momenter, der tilsammen udgør pointen i den guddommelige tilværelse.

Det første og største af disse momenter er "den højeste ild", dvs. "behaget" som mulighed i livsoplevelsen. I lighed med alle andre levende væsener foretrækker Gud behag frem for ubehag og sætter i overensstemmelse hermed alt ind på at opnå behag i så fortættet og koncentreret grad som muligt. Herved kommer Guds tilværelse til at forme sig som en permanent dyrkelse af den højeste ild, der er det samme som udfoldelse af seksualisme (lektion 71). Alt, hvad der foregår i verdensaltet, sigter altså i realiteten mod at tilfredsstille Guds længsel efter behag og dermed kærlighed og er således dybest set udtryk for en permanent og altomfattende seksuel proces, hvilket i øvrigt er i overensstemmelse med det faktum, at den største behagsoplevelse, der gives, netop er den seksuelle klimaksoplevelse.

6.30.

Da Gud med hensyn til etablering af sin livsoplevelse i enhver henseende er afhængig af gudesønnerne, og den seksuelle klimaksoplevelse naturligvis ikke danner nogen undtagelse, indebærer Guds permanente dyrkelse af den højeste ild for det første, at gudesønnerne faktisk først og fremmest er seksualceller i Gud. Og for det andet betyder det i overensstemmelse hermed, at deres egentlige bestemmelse er at være bærere af kærlighed, hvad der endnu engang understreger, at verdensaltetets grundtone er kærlighed.

6.31.

Imidlertid ved vi, at gudesønnerne kun formår at leve op til denne status i de perioder, hvor de er dobbeltpolede og har kosmisk bevidsthed, hvilket igen vil sige de perioder, hvor de tilhører Guds primære bevidsthed, der netop er det samme som Guds personlige, kosmiske bevidsthedsfelt. Og dette fortæller uden videre, at det først og fremmest er her, den guddommelige udfoldelse af seksualisme finder sted og verdensaltetets grundtone som kærlighed således utilsløret lader sig spore. Men hvordan foregår dette i praksis?

Det foregår naturligvis som gudesønnernes indbyrdes udfoldelse af den dobbeltpolede seksualisme, såvel i den emotionelle som i den intellektuelle version heraf.

Fra lektionerne 73, 74 huskes det, at forskellen på disse to versioner af dobbeltpolet seksualisme først og fremmest er den, at den emotionelle version er kendetegnet ved dominerende anvendelse af metoden for sansning fra neden (antenneprincippet) samt supplerende anvendelse af metoden for sansning fra oven (kondensatorprincippet), mens det for den intellektuelle seksualismes vedkommende forholder sig lige omvendt. Her spiller sansningen fra oven den dominerende rolle, mens sansningen fra neden indtager den supplerende plads i processen.

Yderligere husker vi, at den emotionelle seksualversion i dens egenskab af en dobbeltpolet og dermed intuitionspræget videreførelse af dyrerigets enpolede seksualisme når sit højdepunkt i det rigtige menneskerige (hvor følelseslegemet kulminerer; lektion 75), hvorefter den aftager i betydning til fordel for den intellektuelle seksualisme, der som bekendt kulminerer i den guddommelige verden, nemlig sammenfaldende med det bærende intuitionslegemes kulmination. -Vi skal nu prøve at iagttage, hvorledes netop det rigtige menneskerige sammen med visdomsriget og den guddommelige verden taget for verdensaltet som helhed -i virkeligheden er en afspejling af Guds struktur for udfoldelse af dobbeltpolet seksualisme, der viser hen til denne strukturs rolle som instrument for tilværelsens livgivende princip og som middel til forhindring af negative interferensforstyrrelser

hidrørende fra det sekundære bevidsthedsområde -først og fremmest dyreriget og det jordiske menneskerige (nærmere forklaring følger).

6.32.

Først og fremmest skal vi hæfte os ved det faktum, at tilværelsen i de førstnævnte at de førmtalte riger (menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden) med den fremadskridende udvikling mere og mere udpræget bliver seksuelt betonet, for i den guddommelige verden helt at forme sig som en seksuel proces i dette begrebs allervideste betydning.

Dette fortæller os, at gudesønnernes vej gennem de pågældende riger i virkeligheden er ensbetydende med en stadigt tiltagende tilpasning til det formål at fungere som seksual-celle i den guddommelige bevidsthedsstruktur, hvor nævnte tilpasning især gælder gudesønnernes færdighed med hensyn til dette at befordre intellektuel seksualisme.

Ser vi på de tre implicerede riger under ét, spiller det rigtige menneskerige først og fremmest rollen som "leverandør" af emotionelle kategorier i den samlede bevidsthedsproces -det vil i princippet sige de kategorier, der hører til følelsesenergiens område (lektion 11, 12).

For visdomsrigets vedkommende spiller dette rollen som leverandør af intellektuelle kategorier, nøje afvejet med de af menneskeriget udløste emotionelle kræfter. Altså kategorier henhørende under intelligensenergiens område (lektion 14).

Tilsammen udløser disse to riger, der i virkeligheden (stadig taget for verdensaltet som helhed) henholdsvis er Guds følelseslegeme og intelligenslegeme, dét specielle tankeklime i den guddommelige bevidsthed, vi kender som kærlighed, og som hos Martinus defineres som netop intellektualiseret følelse, dvs. koncentreret intelligens- og følelsesenergi i indbyrdes balance.

Fra tidligere analyser ved vi, at kærlighedens tankeklime repræsenterer de betingelser, under hvilke intuitiv virksomhed kan komme til udfoldelse -og med etablering af høj-intellektuelle kategorier til følge. Det vil sige kategorier repræsenteret ved kosmisk idémateriale.

Fra Guds side udløses dette idémateriale i den guddommelige verden, der -taget for verdensaltet som helhed -i praksis er Guds intuitionslegeme. Og det udløses på én og samme tid som "svar" på de processer, der finder sted i visdomsriget og menneskeriget under ét, og som udtryk for den allerhøjeste udfoldelse og fuldbyrdelse af intellektuel seksualisme. Det vil igen på én og samme tid sige som middel til og udslag af Guds oplevelse af den form for klimaksoplevelse, som denne type seksualisme åbner adgang til. Og hermed ses det, hvorledes Guds primære bevidsthed, repræsenteret ved menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden i virkeligheden er én integreret organisk struktur bestående af det guddommelige følelseslegeme, intelligenslegeme og intuitionslegeme, eller sagt på anden måde: det, der for gudesønnerne er menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden, er for Gud det personlige følelseslegeme, intelligenslegeme og intuitionslegeme; dvs. de legemer, der primært muliggør den højeste form for seksualisme, der findes, nemlig som sagt den intellektuelle seksualisme.

6.33.

Det er imidlertid klart, at det stiller store åndelige krav til gudesønnerne at være medaktører i den primære zone af Guds bevidsthed, selvom det for de pågældende gudesønner selv er ensbetydende med kulminerende behagsoplevelse. Der kommer derfor uundgåeligt en tid, hvor den enkelte gudesøn trods det vidunderlige lys og intense behag begynder at længes efter passivitet og hvile.

Dette tidspunkt indtræder som bekendt i kulminationen af den guddommelige verden og medfører, at gudesønnen så småt begynder at glide ud af denne til fordel for salighedsriget. Den pågældende

gudesøn er som guddommeligt redskab for den intellektuelle seksualisme betragtet praktisk taget "slidt op", hvilket understreges af det faktum, at der som følge af følelseslegemets forestående latenthed begynder at opstå vanskeligheder med at gennemføre metoden for sansning fra neden og den herpå hvilende evne til kommunikation med omgivelserne. Dette medfører som noget uundgåeligt, at gudesønnens bevidsthedsmæssige orientering bliver mere og mere indadvendt, for til sidst i salighedsriget at være hundrede procent kontemplativ. Den pågældende gudesøn er så at sige faldet i søvn -i det mindste set "udefra", dvs. fra de andre gudesønners udsigtspunkt. Og nået hertil begynder som bekendt indviklingen og dermed "vandringen" bort fra Guds primære bevidsthedszone.

Kredsløbsprincippet og den guddommelige sanseevnes fornyelse

6.34.

Vi har hermed set, hvorledes det i den primære bevidsthedszone i virkeligheden er gudesønnens kosmiske bestemmelse at være redskab for guddommens udfoldelse af dobbeltpolet seksualisme, og hvorledes den enkelte gudesøn kun for en periode er i stand til at opfylde denne bestemmelse, således at hvile og regeneration på et tidspunkt bliver påkrævet. I det følgende skal vi se, hvorledes dette behov aktualiserer eksistensen af Guds sekundære bevidsthedszone, samt hvorledes udfoldelsen af aktivitet i den primære bevidsthedszone -samtidig med, at den sigter mod vedligeholdelse af Guds seksuelle klimaksoplevelse inkluderer en forberedelse af gudesønnen til dennes indtræden i den sekundære bevidsthedszone af betydning for Guds fornyelse og vedligeholdelse af sin sanseevne. Og set under ét vil gudesønnens passage gennem de to bevidsthedszoner -den primære og den sekundære -og dermed gennem spiralkredsløbets seks riger for intuitionen komme til at tegne sig som stadier i et sammenhængende guddommeligt orgasme-forløb, der "vågner" i dyreriget (sammen med den modsatte pol), tiltager gennem menneskeriget og visdomsriget, kulminerer i den guddommelige verden, aftager i salighedsriget og klinger ud i planteriget, for i det tilstødende nye dyrerige at vågne til et nyt forløb. Og på denne måde beforder hver eneste af verdensaltets gudesønner under sin passage gennem spiralkredsløbet sit eget "private" bidrag til guddommens oplevelse af seksualisme og orgasme, hvad der viser, at det kosmiske spiralkredsløb i mere end én forstand er et seksuelt kredsløb (lektion 74 -78).

6.35.

Vi skal nu se, hvorledes den guddommelige udfoldelse af seksualisme i udpræget grad er en faktor i det livgivende princips tjeneste.

Idet vi allerede i forvejen er fortrolige med det seksuelle princips betydning for formeringen og dermed det livgivende princips manifestation i den sekundære bevidsthedszone, vil vi som udgangspunkt vælge at undersøge, hvad det egentligt er for nogle projekter, der i forbindelse med udfoldelsen af intellektuel seksualisme i Guds primære bevidsthedsområde er genstand for behandling. Én ting er nemlig, at disse projekter står i den guddommelige seksualismes tjeneste, nemlig som middel til at opnå den intellektuelle seksualismes klimaksoplevelse; noget ganske andet er spørgsmålet om, hvad de pågældende projekter egentligt indeholder og rent praktisk går ud på.

6.36.

Ja, dette er næsten det forunderligste af alt i tilværelsen. De nævnte projekter går nemlig ud på at forny og derigennem vedligeholde den guddommelige sanseevne, i hvilken forbindelse kredsløbsprincippet samt den sekundære bevidsthedszone er af afgørende betydning.

Disse oplysninger skuffer måske én og anden, der havde ventet noget langt mere usædvanligt og dramatisk, men det skyldes i så fald kun, at man ikke har forstået, hvad det drejer sig om. Det drejer sig nemlig om intet mindre end udvikling -eller om man vil: fremstilling af helt nye og hidtil ukendte sansemetoder henhørende under metoden for sansning fra neden og dermed om tilrettelægning af helt nye oplevelsesmåder (organismesystemer), der aldrig tidligere har været benyttet af noget levende væsen og således heller ikke af guddommen. Således er f.eks. menneskets evne til at se, høre, lugte og smage samt dets forskellige måder at føle på i fysisk forstand (varme, kulde, tryk, smerte osv.) engang for umindelige tider siden blevet "konstrueret", udviklet og tilrettelagt af væsener med kosmisk bevidsthed, der nu tilhører det spiralforsnit, vi kalder klodespiralen -dog i intimt samarbejde med mennesket selv, der dengang tilhørte organspiralens visdomsrige og guddommelige verden (lektion 58 -60).

Ret beset er vi jo tilbøjelige til at betragte det som noget selvfølgeligt og evigtgyldigt, at vi har disse sanser, der som bekendt repræsenterer forskellige måder at føle på (lektion 66, stk. 11). Vi må imidlertid gøre os klart, at det på ingen måde er hverken selvfølgeligt eller evigtgyldigt, men derimod resultatet af en næsten ufattelig, høj intellektuel skabelsesproces, der hviler på et fuldendt kendskab til såvel skabelsens som til sansningens og oplevelsens evige love. Vi må endvidere gøre os klart, at evnen til at føle kan udnyttes på utallige -eller rettere uendeligt mange andre måder end de af mennesket kendte, og vel at mærke måder, der er lige så forskellige fra enhver af menneskets fem sanser, som disse er forskellige indbyrdes (der er jo f.eks. stor forskel på synsindtryk og lydindtryk, ja så stor, at man ikke skulle tro, at de havde noget med hinanden at gøre). Det ligger imidlertid i sagens natur, at det ikke er muligt nærmere at forklare disse forskellige måder at føle på, eftersom vi ikke har noget at forklare dem ved. Det er jo heller ikke muligt at forklare, hvad det vil sige at se, at høre osv. At forstå dette forudsætter i henhold til kravet om genkendelse fælles sanseerfaringer. Men det kan da nævnes, at f.eks. et cellevæsen og et klodevæsen indbyrdes benytter vidt forskellige sansemetoder, ligesom disse igen er forskellige fra dem, som f.eks. et organvæsen eller et galaksevæsen betjener sig af -metoder, der genialt er tilpasset disse forskellige organismeprincipers individuelle materie-og univershorisonter, og som i kontakt hermed overfører den resulterende stofsider i de respektive livsoplevelser med kategorisk forskelligt præg. Men også inden for samme organismeprincip er variationsmulighederne utallige, hvilket f.eks. nilgeddens (*Gymnarchus niloticus*) elektricitetssans og biernes luftfugtighedssans er eksempler på.

6.37.

Og hvorledes foregår så denne tilrettelægning af helt nye sansemetoder i praksis? -Ja, den foregår naturligvis i forbindelse med den i lektion 59, 60 omtalte almindelige forberedelse til erobring af det forude ventende nye organismeprincip for den enkelte gudesøns vedkommende, nemlig på den måde, at der udtænkes principielt nye perifere sanseorganer, der efter nærmere bestemte retningslinier er reaktionsdygtige over for visse områder af fremmedenergi tilhørende den såkaldte omverden, og som i henhold til både dette og deres konstruktion som helhed vil tvinge sanseregistret (lektion 30, 31) til at arbejde på en ny og hidtil uprøvet måde. Og da sanseregistret, som det vil huskes, er en uendelig størrelse, der rummer summen af gudesønnens erfaringer fra den evige fortid, er der simpelthen ingen ende på de muligheder for radikal fornyelse af livsoplevelsen, det rummer. For det er med sanseregistret som med et kalejdoskop: en lille "drejning" af "effektmateriale", og der kommer et helt nyt og aldrig tidligere iagttaget mønster til syne. Der er bare den forskel på sanseregistret og kalejdoskopet, at der i førstnævnte tilfælde ikke alene kommer et nyt "mønster" til syne, men simpelthen en helt ny og hidtil ukendt stofsiderverden.

Sammen med alle øvrige momenter, der kendetegner gudesønnen iklædt det ny organismeprincip, er denne nye stofsideroplevelse altså guddommens "gave" til gudesønnen -en slags kvittering for dennes

deltagelse i skabelsen af den guddommelige paradistilværelse inden for den primære bevidsthedszone.

I praksis fuldbyrdes "overdragelsen" af denne gave i salighedsriget, hvor primærlegemet bag metoden for sansning fra neden -dvs. følelseslegemet -er latent og som følge heraf kobles over på den anden pol, der fremdeles spiller rollen som den intellektuelle pol, men senere i det forude ventende dyrerige vil komme til at fungere som emotionel pol. Thi netop under passagen gennem det latente stadium og den hermed forbundne omstilling til den gældende intellektuelle pol kobles følelseslegemet ud af den form for sansning fra neden, der hidtil har været gældende, men nu er udtjent, samtidig med at det kobles ind i den nye form, der foreløbigt udelukkende bæres af netop den intellektuelle pol, det er blevet omstillet til (især med hensyn til hukommelseslegemets rolle). Og nået hertil er væsenet så småt ved at være modent til at påbegynde den fysiske erobring af det ny organismeprincip og dermed den praktiske erobring af den ny sansemetode. Og det vidunderlige er, at INGEN -ikke engang guddommen -ved, hvorledes denne nye sansemetode nøjagtigt vil virke i praksis, altså hvilken slags stofside den præcist vil give anledning til. Erfaringen af dette vil være lige ny for både guddommen og for gudesønnen, og netop dette moment skjuler i sig betingelserne for det, vi forstår ved effektiv fornyelse af Guds livsoplevelse. Og som identisk med en frembringelse der primært hidrører fra guddommen, kan man her sammenligne Guds situation med den tidligere omtalte mesterviolinbygger: det er på forhånd sikkert, at der er tale om et mesterværk. Men hvordan det "klinger" i praksis, det må først erfares gennem praktisk anvendelse.

6.38.

I og med at den nye "udgave" af sansning fra neden som hævdet giver anledning til dannelsen af en helt ny stofside i livsoplevelsen, rummer den naturligvis også en helt ny og hidtil uprøvet udfordring til metoden for sansning fra oven. Det er jo en helt ny "verden", gudesønnen under indviklingsforløbet gradvist vågner op til og skal til at finde sig til rette i, dvs. skal til at bearbejde med sine intellektuelle evner.

Disse spirer som bekendt frem i dyreriget og det jordiske menneskerige, hvilket vil sige på det stadium i indviklingen, hvor organerne til brug for sansning fra neden er blevet udviklet til fuldkommenhed. Og de pågældende intellektuelle evner medfører efterhånden opbygningen af en helt ny "fysisk" bevidsthed, der med den modsatte pols vækst og sluttelige sammensmeltning med den primære pol via den store fødselsproces løftes op til en status som "kosmisk bevidsthed". Det vil sige indvielse i livsmysteriets løsning og i universets bærende love og principper set i relation til netop den måde, hvorpå verden i kraft af den ny sanseudrustning tegner sig for den betagede gudesøn. Og på denne måde fornyes i al evighed guddommens og gudesønnens sansevne og livsoplevelse, hvad der indebærer, at Guds bevidsthed som helhed evigt repræsenterer den højeste grad af fuldkommenhed. Thi i samme takt, som nogle gudesønner glider ud af det primære bevidsthedsområde og ind i det sekundære, vandrer andre gudesønner fra det sekundære ind i det primære, således at såvel det ene som det andet af disse to områder permanent har fuld kapacitet. Og dette er jo, som vi ved, en forudsætning for, at kontrastprincippet kan virke tilstrækkeligt effektivt i Guds totale bevidsthed og samlede livsoplevelse.

Idet vi nu forstår, at formålet med hele denne gigantiske, kosmiske proces (der åndeligt har sit højdepunkt i den primære bevidsthedszone og fysisk sit højdepunkt i den sekundære bevidsthedszone) er dette at tilgodese det guddommelige helhedsvæsens behov for kærlighed og optimalt behag, og samtidigt gør os klart, at der i dybeste forstand er tale om en altomfattende seksuel proces, da bliver det tydeligt for os, at guddommens udfoldelse af seksualisme på betagende måde virker i det livgivende principps tjeneste, nemlig som et simpelt udslag af guddommelig selvopholdelsesdrift. Uden seksualisme i den her fremførte betydning og hensigt ville verdensaltet og

dermed guddommen nemlig ikke kunne bestå, men måtte gå til grunde, fordi det ene kosmiske skaberprincip efter det andet ville begynde at svigte.

6.39.

At dette virkelig er perspektiverne i guddommens praktisering af seksualisme skal de følgende resumerende betragtninger søge at klarlægge.

Gennem sit intuitionslegeme udløser guddommen en idéskabelse, der for gudesønnernes vedkommende helt præger den hermed identiske guddommelige verden.

Denne idéskabelse sigter på den ene side mod dette at vedligeholde den intellektuelle seksualismes klimaksoplevelser, mens den på den anden side både motiverer og forløber som en "tænkning", der beskæftiger sig med midler til opretholdelse og fornyelse af den guddommelige sansevne.

I praksis udfolder denne tænkning sig som en uophørlig række projekter, der har relation til gudesønnernes -dvs. sanseorganernes -evige passage gennem spiralkredsløbet, og som især angår den hermed forbundne udskiftning af organismeprincipper med tilhørende sansemetoder.

Hele denne idéskabelse udløses som sagt i den guddommelige verden og forplanter sig herfra "ned" i visdomsriget (Guds intelligenslegeme), hvor de gøres til genstand for højintellektuel bearbejdning samt udfoldelse i den parafysiske materie.

I praksis foretages denne bearbejdning af de i visdomsriget hjemmehørende gudesønner, nemlig i forbindelse med disses udfoldelse af intellektuel seksualisme. Og da denne aktivitet såvel her som senere i den guddommelige verden dybest set angår dem selv, præges de af den på en måde, der er ensbetydende med deres forberedelse til erobring af det forude ventende nye organismeprincip.

Parallelt med, at projekterne og den personlige udvikling skrider frem, udlever de relevante gudesønner den udadventte, aktive tilværelsesform i Guds primære bevidsthed og glider én for én ind i salighedsriget, dvs. ind i en ensidigt indadventt oplevelse af eget, personligt erfaringsmateriale. Og gennem følelseslegemets indtræden i den latente tilstand ophører i tråd hermed på den ene side forbindelsen med den ydre verden helt, samtidig med at samme følelseslegeme i dets egenskab af primærlegeme for stofsidesansning på den anden side skifter over på den modsatte pol (den kommende primære pol), hvor allerede i forvejen tyngdelegemet befinder sig (lektion 76). Herunder brydes dets (følelseslegemets) forbindelse komplet med den hidtil praktiserede form for stofsidesansning, samtidig med at det forbinder sig med den i visdomsriget og den guddommelige verden forberedte nye form for stofsidesansning, der på dette tidspunkt foreløbig udelukkende bæres af netop dén overbevidsthedspol, følelseslegemet i salighedsriget er blevet skiftet over på -det vil sige den gældende intellektuelle pol (lektion 76).

Og nu begynder så den praktiske erobring af det nye organismeprincip samt den hertil knyttede og forberedte nye udgave af metoden for sansning fra neden.

Fra salighedsrigets mineralzone fødes gudesønnen først ind i planterigets sfære, og herfra senere ind i dyrerigets, hvor erobningsprocessen fuldbyrder sig i den forstand, at den nye sansemetode på et tidspunkt kan bære en fysisk dagsbevidsthedstilstand med relation til den ydre verden.

Nået hertil kan gudesønnen begynde at kombinere metoden for sansning fra neden med metoden for sansning fra oven og på dette grundlag bevidst supplere sine stofsidesindtryk med nogle livssidedata. Og langsomt opbygges en ny "fysisk" bevidsthed, dvs. en intellektuel forståelse af den verden, gudesønnen gradvis er vågnet op til, og som med hensyn til sin stofsidesfremtræden i livsoplevelsen helt igennem er præget af den måde, hvorpå dets sansevne fra guddommens side nu er bragt til at

virke. Denne nye ydre verden er således i stofmæssig henseende en helt anden end den, gudesønnen trak sig tilbage fra, da vedkommende i sin tid overskred tærskelen til salighedsriget.

Som følge af den svigtende intuition i dyreriget formår gudesønnen ikke her at udnytte metoden for sansning fra oven til fordel for en tilegnelse af forståelse af livets kosmiske fakta -herunder sin egen udødelighed, reinkarnation og sin status som .... gudesøn. Livet former sig som en tilværelse i kosmisk uvidenhed og dermed åndeligt mørke, som kun det religiøse instinkt formår at gennemtrænge en smule.

Som følge af disse begrænsninger er gudesønnen under sin passage af de afsluttende stadier af Guds sekundære bevidsthedszone -dvs. det jordiske menneskerige -afhængig af assistance "ovenfra", hvorved forstås assistance fra forældreprincippet i kosmisk målestok -altså i målestok som verdensgenløsningsprincip. Og på denne måde sluttet kredsen, idet verdensgenløsningsprincippet som bekendt udløses fra det rigtige menneskerige. Kredsen sluttet på den måde, at det rigtige menneskerige som en kærlighedens "stødpude" placerer sig mellem det visdomsrige, hvor forberedelserne til gudesønnernes indtræden i det ny organismeprincip og dermed i Guds sekundære bevidsthedszone rent intellektuelt/projekt-mæssigt finder sted, og så det dyrerige, hvor disse forberedelser er blevet til praktiske resultater i kød og blod, og hvor de "indviklede" gudesønner atter begynder at længes efter lyset og den åndelige forklarelse. For som vi ved, modtager gudesønnerne på det jordiske menneskes stadium i rigt mål en sådan kosmisk hjælp og assistance, nemlig i form af en række verdensgenløsninger, der med åndsvidenskabens indtog som afsluttende indsats forbereder den enkeltes bevidsthed til kosmisk indvielse. På et tidspunkt indtræder den store fødsel, og gennem denne glider gudesønnen atter ind i guddommens primære bevidsthedszone, rede til på ny at opfylde sin egentlige bestemmelse. Men nu iklædt en helt ny skikkelse, udrustet med en fuldstændig ny sansevne og kendetegnet ved et helt andet bevidsthedspræg end det, som var gældende i forrige spiralafsnit. Og på denne måde fornyes i al evighed den guddommelige bevidsthed og livsoplevelse, hvad der viser, at guddommens seksualisme udpræget og gennemført virker i det livgivende principts tjeneste.

Spørgsmål til lektion 91

1. Er det helt igennem korrekt på Guds vegne at hævde, at der ikke findes noget nyt under solen?
2. Hvilket tankeklima udnævner Martinus til en position som hele verdensaltets grundtone (= grundtonen i hele guddommens skabeseshandling eller energiomsætning)?
3. Bortset fra ønsket om at forny livsoplevelsen effektivt, hvad er da hovedmotivet bag den samlede guddommelige skabeseshandling?
4. Bortset fra at gøre livsoplevelse mulig for Gud, hvad er da de levende væseners (livsenhedernes/gudesønnernes) egentlige livsopgave, rent kosmisk?
5. Hvilken rolle spiller a) det rigtige menneskerige; b) visdomsriget og c) den guddommelige verden (taget for verdensaltet som helhed) for Gud?
6. Hvilke naturlige behov medfører den koncentrerede, åndelige aktivitet i Guds primære bevidsthed før eller siden for de implicerede gudesønner?

7. I sidste halvdel af den guddommelige verden begynder en bestemt organisk omstændighed at gøre sig gældende, som så at sige diskvalificerer de berørte gudesønner som redskaber for Guds aktive udfoldelse af intellektuel seksualisme; hvad er det for en organisk omstændighed?
8. Hvad er det praktiske indhold og sigte med Guds udfoldelse af dobbeltpolet/intellektuel seksualisme?
9. Gives der andre måder at sanse på end de af mennesket fem kendte?
10. Hvad vil resultatet blive, hvis det levende væsens sanseregister bringes til at arbejde på en anden måde end hidtil?
11. Hvilken intellektuel gevinst rummer den i spørgsmål 10 berørte omstilling af sanseregistrets arbejdsmåde?
12. Efter hvilket organisk princip opretholder guddommen til stadighed sin fulde bevidsthedskapacitet?
13. Hvilken kosmisk/organisk omstændighed besegler for den enkelte gudesøn i salighedsriget endegyldigt dennes afsked med det tilbagelagte og udlevede spiralafsnit?
14. På hvilken måde markerer verdensgenløsningsprincippet sig som et forældreprincip i forbindelse med guddommens organiske bevidsthedsfornyelse?

Løsningen til lektion 90's opgavetillæg

1. Den er uendelig/grænseløs (stk. 6-16).
2. F.eks. hos mennesket, hvis livsoplevelse i første række afhænger af fem perifere sansesystemers virksomhed (syn, hørelse mv.) (stk. 6-17).
3. På samme måde som rasterbilledet er opbygget af individuelle punkter i sort/hvid-kombinationer er Guds livsoplevelse opbygget af individuelle livsenheders oplevelse af lys/mørke-kombinationer (stk. 6-18,19).
4. Salighedsriget, hvor gudesønnen kun har sig selv som sanseobjekt (stk. 6-20).
5. På den fremgangsmåde at lade gudesønnerne vekselvirke indbyrdes (stk. 6-21).
6. Fra gudesønnernes indtryk af en ydre verden (stk. 6-21).
7. 1) stof-og livsenhedsprincippet; 2) perspektivprincippet.
8. Nej, de to former for viljeføring er alle steder i spiralkredsløbet samordnet, så de til enhver tid tjener et fælles, livsvigtigt formål (stk. 6-23).
9. I et primært og et sekundært bevidsthedsområde (stk. 6-24).
10. Dagsbevidsthedsbegrebet henfører til Guds primære bevidsthed; natbevidsthedsområdet derimod til Guds sekundære bevidsthed (stk. 6-25).
11. At skabe og forny livsoplevelsen med henblik på tilegnelse af behag og derigennem tilfredsstillelse af urbegæret og den højeste ild (stk. 6-26).

12. I praksis kender Gud ikke på forhånd udfaldet af sine bestræbelser for at forny livsoplevelsen (stk. 6-26).

PBJ